

D

E

B

A

T

KÆRE LÆSERE

Kvinder, køn og forskning barsler i dette nummer med en helt ny debatsektion. På disse sider rejser vi aktuelle diskussioner af køns- og ligestillingspolitisk karakter, vi vil bringe interviews og reportager fra udstillinger og lignende samt kommentarer til artikler, der har været bragt i tidsskriftet.

Læserne er velkomne til at sende forslag til temaer eller debatindlæg til redaktionen. Vi forbeholder os dog den fulde ret til at redigere, forkorte eller forkaste indkomne indlæg. Skriv til kkfdebat@soc.ku.dk.

I dette nummer lægger vi ud med et debatindlæg om fitness-konceptet *Stripfitness*.

God fornøjelse!

Med venlig hilsen
debatredaktionen

Ditte Find Møller, Mette Nielsen, Cecilie Glerup og Marie Degenbol

STRIP –
OGSA FOR KVINDER

“Sex sælger” lyder et for-tærsket – men tilsyneladende stadig gyldigt – købmandsråd. Sælgere af alt fra fladskærme til læskedrikke følger denne opskrift, og den let-påklædte, smilende pige er fast inventar i mange af de reklamer, vi møder i medier og i gadebilledet. Denne tendens har længe været et led i debat-

ten om den stigende pornoficering af det offentlige rum. Men også populærkulturen, herunder MTV og tv-programmer henvendt til unge, anklages for at præsentere forvrænge(n)de kønsforestillinger; den halvnøgne og sorgløse danserinde, som kælent vrider sig for de i ord og udscende hårdkogte rappere, er den eneste kvindetype, der portrætteres. Vi lever tillige i en tid, hvor kroppen er i fokus. På den ene side har vi debatterne om stigende overvægt hos både børn og voksne, og på den anden side, ofte fremstillet som løsning på problemet, har vi diverse helsetrends, hvor intensiv træning af kroppen og fokus på muskler og stramme baller er et must.

Inden for de senere år er der sket en art sammenfletning af disse to samfundstendenser, hvilket bl.a. ses i den MTV-inspirerede dans, som praktiseres på AOF-kurser for alle og på såkaldte show-academies, hvor 11-årige piger lærer at sno sig sensuelt som Britney Spears. Men også mere vovede træningsformer har set dagens lys i og udenfor Danmark. Fitnesskoncepter som pole-dance, hvor kvinden atletisk danser og svinger sig omkring en pæl, og ikke mindst dette indlægs fokus, stripfitness, har vundet indpas blandt kvinder, og har hermed også vakt mediernes interesse. Kritiske røster har påpeget, at der sker en uheldig mainstreaming af billedet af den underlegne kvinde, der danser for mandens tilfredsstillelse. Og modsvaret lyder, at kvinder – der som mænd også er seksuelle væsener – netop

vokser gennem praktiseringen af de frække bevægelser. Der ligger altså en aktuel og potent problematik her, da det er svært at forestille sig, at udbudet af populærseksuelle udfoldelsesmuligheder bliver mindre med tiden. Og derfor er det interessant at diskutere, om større ligestilling mellem kønnene faktisk kan udspringe af denne moderne leg (og dans!) med traditionelle kønforestillinger, eller om de tværtimod forstærkes af at spredes til nye fora.

For at finde svar på vores spørgsmål kontaktede vi Mill Jobber, stifter af stripfitness i Danmark, der har en karriere som stripper på danske og udenlandske gulve bag sig. Mill blev senere fitnessinstruktør og trækker nu fulde huse til sine stripfitness-hold. Vi fik en aftale med Mill om at komme til en af hendes timer for at – troede vi – observere stripfitness i udfoldelse. Men Mill har den regel, at ingen – hverken mænd eller kvinder – må kigge, mens der danses. Derfor måtte vi smide sko og strømper og deltage på gulvet sammen med de letøvede stripfitness-dansere denne mandag aften. Det blev en interessant og skæg – men ikke som frygtet en grænseoverskridende – oplevelse. Efterfølgende talte vi med Mill om bl.a. dans, kønsroller og det frigørende potentiale i at turde være kvindelig og sexet.

Det bliver hurtigt tydeligt i samtalen, at Mill oplever, at man kun må optræde på bestemte måder, hvis man skal vise sig som en ligestillet og frigjort kvinde i Danmark. Dette

finder hun snærende og ikke specielt frigjort, især fordi det betyder, at det ikke er legitimt at performe som et seksuelt væsen: "Kvinder tænker sådan meget: En forgangskvinde er en stærk kvinde, og en, der sætter fokus på karriere og børneopdragelse og sit forhold, men ikke sætter fokus på det at turde at være storbarmet". Og det giver ifølge Mill ikke meget mening at være ligestillet, hvis ideen om en stærk kvinde bliver en fuldstændig a-seksualiseret idé, hvor de acceptable handlemuligheder er bestemt på forhånd. Med sine stripfitness-hold vil hun netop give deltagerne mulighed for at udforske og blive stolte af sig selv – også som seksuelle væsener. Og denne udvikling skal ske i et rum uden stirrende og vurderende blikke fra mænd *og* kvinder, som man kan møde i resten af fitnesscenteret: "Stripfitness skal være et rum for kvinder og kun for kvinder. Vores frirum til bare at stå her og være os selv og turde at lave bevægelserne" siger Mill.

På den anden side af bordet sidder vi og rører lidt uroligt på os. For det lyder jo smukt med frirum for kvinder og anerkendelse af, at der ikke er modsætning mellem at have en stærk seksuel identitet og være frigjort. Men alligevel: Stripteasebevægelser repræsenterer traditionelt en idé om kvinders seksualitet, der primært fokuserer på at tilfredsstille mandens behov, ikke kvindens egne. Og når denne seksualforestilling også bliver smidt i hovedet på én fra reklamer, film, musikvideoer osv., er det så

egentlig et frirum? Eller er denne forestilling snarere blevet så udbredt, at den endda optræder i lukkede fora italesat som 'selvudvikling' for kvinder? For kan det ikke nærmest virke modsat: som endnu et krav, der bliver stillet til kvinders kroppe? Alle disse spørgsmål hælder vi ud over Mill, som tydeligvis har hørt det meste før. Hun parerer ved at sige, at vi ikke altid skal tale om kvinder og kvindekroppe som udsat for pres fra omgivelserne og kvinden selv som et offer. I stedet skal vi turde se os selv som stærke – også som stærke seksuelle væsener, lige som mænd tør det. Hun mener ikke, at kvinder er svage og derfor heller ikke, at kvinder skal skamme sig over deres kroppe og seksualitet. Kvinder skal være stolte og turde og nyde at skyde brystet frem. Disse ideer stammer fra Mills eget syn på, hvad stripbevægelser er. For Mill er det bevægelser, der ligger naturligt i kvindekroppen, og som nærmest kan henregnes som medfødte. Derfor er det for Mill et skridt væk fra en form for kvindelighed, når det bliver ugleset at danse strip. Hun siger oprørt til os: "*Hvis ikke vi er kvinder, hvad er vi så? Og hvis ikke kvinder kan bevæge sig som kvinder, hvor er vi så henne?*". Her rammer vi nok den største forskel på Mills og vores forståelse af fænomenet stripfitness og stripbevægelser. Mill er overbevist om, at stripbevægelser er en essentiel del af, hvad en kvinde er – og det kan hun også se på sine hold: "Det interessante er, at når jeg så beder helt nye piger om at bevæge

sig, som de har lyst til, så kommer der strip-bevægelser frem. Små søde, forsigtige stripbevægelser, men der kommer stripbevægelser frem. Så disse stripbevægelser er naturlige for kvinden at lave, et eller andet sted.” Dette er også en af grundene til, at hun ærgrer sig over, at nogen finder dansen undertrykkende. For hende er det undertrykkende *ikke* at danse.

Som de stripfitness-novicer, vi er, føltes det dog ikke så naturligt at stå til timen og vrikke med hofter og bryst. Sjovt, ja, men ikke fordi det udløste en følelse af at have fundet ind til en feminin kerne af nogen art – og vi stiller os i øvrigt skeptiske overfor, om en sådan kerne overhovedet eksisterer. Vi ser stripfitness som en del af en specifik kultur og som en del af nogle bestemte seksual- og kønsforestillinger, som i hvert fald tidligere har udstukket et snævert rum for, hvordan man

kan praktisere sin seksualitet og sit køn. Spørgsmålet er så, om stripfitness og lignende trends er med til at forstærke den diskurs, eller om der faktisk kan udvikle sig nye, mere diverse forestillinger om kvinders seksualitet og kropsforståelse i disse ‘kun-for-kvinder-fora’. Vi mener, at det er svært at være alvorligt oprørt over stripfitness som fænomen. Ja, kvinderne træner deres kroppe gennem en dans, der er oprindeligt er tilrettelagt for mandens øje, men de gør det i et rum – et frirum – kun for kvinder. Der lægges ikke op til, at de skal tilfredsstille en mand med de nylærte tricks, men i stedet at de skal have en særlig stærk følelse og energi i kroppen – en nyvunden kropsliggjort selvtillid. I vores optik bør der være plads til, at man, i de situationer hvor man har lyst til det, kan gøre sit køn feminint og seksuelt – ligesom der skal være plads til mange

andre måder at gøre sit køn på. Måske skal man endog opfatte kvinders interesse i stripfitness og lignende koncepter som et led i en form for ‘frigørelse’, hvor seksualitet og femininitet dels kan bruges som et kraftfuldt våben overfor maskulint informerede diskurser, men også netop som et frirum, hvor kvinden for sig selv får lov at opleve sig sexet og lækker. Dansen er rigtignok oprindeligt defineret af maskulint konnoterede seksualpræferencer, men når kvinden tager dansen til sig og gør den til sin egen, kan der ske en afmontering af dansen og dens tidligere betydninger, så den bliver mere legitim, mainstreamet, ufarlig og uhemmelig. Og så er strip ikke længere kun for mænd.

Cecilie Glerup,
stud.scient.adm

og

Ditte Find Møller,
stud.scient.adm